

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Milana Chmelíčka a soudců JUDr. Ivy Březinové a Mgr. Jitky Stíbralové ve věci

žalobce: **Ing. B. S.**, narozený xxx
bytem xxx, xxx
zastoupený advokátem JUDr. Tomášem Kindlem
sídlem Blatenská 3218/83, Chomutov

proti
žalované: **Česká republika - Ministerstvo spravedlnosti**, IČ 00025429
sídlem Vyšehradská 424/16, Praha 2
za níž jedná Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových
sídlem Rašínovo nábřeží 390/42, Praha 2

o nemajetkovou újmu 5 603 936 Kč s příslušenstvím a náhradu škody 73 032 Kč

o odvolání žalobce i žalovaného proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 26. srpna 2020, č. j. 14 C 43/2017-318 ve znění doplňujícího rozsudku ze dne 5. listopadu, č. j. 14 C 43/2017-353,

takto:

- I. Rozsudek soudu I. stupně **se** ve vyhovujícím výroku I **potvrzuje**
- II. Rozsudek soudu I. stupně **se** v zamítavém výroku II **potvrzuje**.
- III. Rozsudek soudu I. stupně **se** ve výroku III **mění** tak, že žalobce je povinen nahradit žalované náklady řízení před soudem I. stupně ve výši 3 750 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku.
- IV. Žalobce je povinen nahradit žalované náklady odvolacího řízení ve výši 900 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku.

Shodu s prvopisem potvrzuje Barbora Nevolová

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem ve znění doplňujícího rozsudku soud I. stupně výrokem II. uložil žalované povinnost zaplatit žalobci na náhradu škody částku 8 406,30 Kč s úrokem z prodlení z této částky ve výši 8,05 % ročně od 21. 1. 2017 do zaplacení, to vše do 15 dnů od právní moci rozsudku a žalobu ohledně částky do 64 625,70 Kč s úrokem z prodlení žalobu zamítl. Výrokem II. zamítl žalobu, aby žalovaná byla povinna zaplatit žalobci na nemajetkové újmě částku 5 603 936 Kč s příslušenstvím a výrokem III. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
2. Takto soud rozhodl o žalobě doručené soudu dne 20.2.2017, kterou se žalobce domáhal náhrady škody a imateriální újmy ve výši 6.000.000. Kč s příslušenstvím s tím, že po poučení soudu upřesnil, že částka 6.000.000 se skládá z částky 5.676.968 Kč, kterou požaduje za nezákonné trestní stíhání a 250.000 Kč za délku trestního stíhání a částka 73.032 Kč je částka připadající na náklady právního zastoupení – obhajné (původně požadováno 150 000 Kč) a to dle zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon“). V žalobě uvedl, že v řízení u Okresního soudu v Mostě pod sp.zn. 42T 3/2010 byla dne 18.1.2010 podána obžaloba pro trestné činy zneužívání pravomoci veřejného činitele dle § 158 odst. 1 písm. a) tr. zákona (č. 140/1961 Sb., dále jen „TZ“), porušování domovní svobody podle § 238 odst. 1 TZ a omezování osobní svobody dle § 231 odst. 1 TZ. Následně rozsudkem Okresního soudu v Mostě byl obžaloby zproštěn. Žalovaná poskytla žalobci náhradu v částce 300.000 Kč.
3. Žalovaná se žalobou nesouhlasila s tím, že se na ni žalobce podáním ze dne 20.7.2016 obrátil s nárokem na náhradu újmy způsobené trestním stíháním vedeným před Okresním soudem v Mostě pod sp.zn. 42T 3/2010 v celkové výši 6.150.000 Kč. Částka 150.000 Kč měla připadnout náhradu nákladů právního zastoupení, zbývajících 6.000.000 Kč představoval požadavek na relutární satisfakci za nemajetkovou újmu způsobenou žalobci trestním stíháním. Žalovaná z důvodu nezákonného trestního stíhání proplatila žalobci částku 300.000 Kč, jakožto zadostiučinění za nemajetkovou újmu. Pokud jde o náhradu škody spočívající v úkonech obhajoby, žalobce neprokázal, že došlo ke zmenšení jeho majetku, ani netvrdil, jakým způsobem měly být platby záloh či odměn za úkony právní služby probíhat. Žalovaná vyjádřila ochotu se daným dílčím nárokem zabývat, pokud se žalobci podaří dohledat doklady, kterými své tvrzení o zaplacení obhajného podpoří. Za způsobenou nemajetkovou újmu se žalobci též výslovně omluvila.
4. Rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 31. ledna 21019, č.j. 14C 43/2017-223, ve znění opravného usnesení ze dne 31.1.2019, č.j. 14 C 43/2017-231, soud žalobu ohledně odškodnění imateriální újmy za dlouho vedené řízení i nezákonné rozhodnutí zamítl a ohledně obhajného rozhodl co do základu. K odvolání obou účastníků Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 22.10.2019 č.j. 16Co 327/2019 – 263 rozsudek v zamítavém výroku I. ohledně částky 250 000 Kč se zákonným úrokem z prodlení potvrdil, ohledně zbývajících částky 5 676 968 Kč s příslušenstvím a ve výroku II. se rozsudek zrušil a vrátil soudu I. stupně k dalšímu řízení. Předmětem řízení tak zůstala částka 5 603 936 Kč jako nemajetková újma z nezákonného trestního stíhání a dále 73 032 Kč z titulu obhajného, které žalobce vynaložil na svoji obhajobu.
5. Soud provedl dokazování spisem Okresního soudu v Mostě, sp.zn. 42T 3/2010, výsledkem svědků Mgr. Radka V. a Ing. Jaroslava F. a účastnickým výsledkem žalobce a vyšel ze zjištění, že proti žalobci bylo zahájeno trestní stíhání pro trestný čin zneužívání pravomoci veřejného činitele porušováním domovní svobody a omezování osobní svobody dle § 158 odst. 1 písm. a), § 238 odst. 1 a § 231 odst. 1 TZ, když usnesení bylo datováno dnem 14.11.2008 a žalobci doručeno 21.11.2008. Následně popsal průběh trestního řízení dle obsahu trestního spisu. Trestní řízení skončilo zamítnutím odvolání státního zástupce dne 24.2.2015. Tímto dnem nabyl právní moci zprošťující rozsudek, kterým byl žalobce zproštěn obžaloby dle § 226 písm. b) tr. řádu. U vyhlášení

zprošťujícího rozsudku i u zamítnutí odvolání státního zástupce byl žalobce i jeho právní zástupce (obhájce) přítomen. Usnesení o zamítnutí odvolání bylo žalobci doručeno dne 10.6.2016 a jeho právnímu zástupci dne 6.6.2016. Uzavřel, že trestní stíhání žalobce sice trvalo 5 let, avšak ze svědeckých výpovědí poslaneckých kolegů žalobce vyplynulo, že žalobce byl i navzdory trestnímu stíhání považován za uznávaného odborníka v oblasti bezpečnostní agendy a i přes trestní stíhání byl místopředsdou poslaneckého klubu ANO 2011, členem ústavně právního výboru pro bezpečnost a dalších vyšetřovacích komisí. Těž požíval ve svém bydlišti (kraji) i navzdory trestnímu stíhání značné popularity (ve volbách do poslanecké sněmovny získal velké množství preferenčních hlasů). Jde-li o medializaci jeho kauzy a tvrzení, že toho využila jeho politická konkurence, pak této argumentaci nelze přitakat, kdy žalobce byl již trestně stíhán v době svého rozhodnutí kandidovat do poslanecké sněmovny a mohl tak předpokládat, že se informacím o jeho trestním stíhání dostane značné publicity, což je v současném světě naprosto běžné a není to nic mimořádného. Žalobce nebyl výrazně poškozen, o čemž svědčí, že i přes trestní stíhání zůstal na pozici ředitele Městské policie v xxx a tuto funkci opustil dobrovolně. Z faktury ze dne 9.2.2015 zjistil, že žalobce uhradil v souvislosti s obhajobou v trestním řízení svému právnímu zástupci částku 13 258 Kč.

6. Konstatoval, že usnesení Okresního státního zastupitelství v Ústí nad Labem č.j. SV 27/2008-2 ze dne 14.11.2008, jímž bylo žalobci sděleno obvinění z tam uvedených trestných činů, je třeba ve světle výsledku trestního řízení (rozsudku Okresního soudu v Mostě č.j. 42 T 3/2010-662) pokládat za rozhodnutí nezákonné a že tento výsledek trestního řízení je nutno považovat za škodní událost která založila odpovědnost státu dle zák. č. 82/1998 Sb. o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci. Při stanovení formy a výše zadostiučinění vycházel především z povahy trestní věci, z délky trestního stíhání a dopadů trestního stíhání do osobnostní sféry poškozené osoby. Výše zadostiučinění podle § 31a odst. 2 zák. způsobená trestním stíháním musí odpovídat výši zadostiučinění přiznaného v případech, které se s projednávanou věcí v podstatných znacích shodují. Žalobce poukazyval v rámci srovnání na případ expolitiků Marka Š., Ivany F. a Petra T., tento případ však s případem žalobce nedosahuje srovnatelných parametrů, neboť tyto osoby se nároku na zadostiučinění za nemajetkovou újmu z nezákonného trestního stíhání vzdaly.
7. Soud I. stupně provedl srovnání s jiným obdobným případem vedeném u odvolací instance Městského soudu v Praze č.j. 16 Co 361/2016 (správně má být 14 Co) a u Obvodního soudu pro Prahu 2 pod sp. zn. 12 C 73/2014, kde byl žalobcem též policista stíháný pro přečin zneužití pravomoci úřední osoby (§ 329 odst. 1a tr. zákoníku), délka trestního řízení trvala 2 roky, než byl obžaloby zproštěn. Byl postaven mimo službu po zahájení stíhání a jeho případ byl, rovněž jako případ žalobce v nyní posuzované věci, medializován. Požadoval po žalované za nezákonné trestní stíhání satisfakci 150 000 Kč a soudy mu přiznaly odškodnění 100. 000 Kč. Tomuto žadateli byl v důsledku trestního stíhání navíc krácen plat, v jehož důsledku trpěla rodina i materiálně (malé děti, manželka na mateřské dovolené), tedy byly u něj shledány tíživé dopady do rodinného života i na finanční situaci rodiny a též byla u něj shledána jeho snížená reputace. Oproti případu Ing. S. trvalo stíhání policisty ve srovnávaném případě kratší dobu, trestní sazba u obou byla stejná (až 3 roky odnětí svobody), avšak dopady u srovnávaného případu policisty byly daleko razantnější než u žalobce (postavení mimo službu, ekonomický propad rodiny). Trestní stíhání žalobce sice trvalo 5 let, avšak i navzdory trestnímu stíhání byl místopředsdou poslaneckého klubu ANO 2011, členem ústavně právního výboru pro bezpečnost a dalších vyšetřovacích komisí. Těž požíval ve svém bydlišti značné obliby. Jde-li o medializaci jeho kauzy, žalobce byl již trestně stíhán v době svého rozhodnutí kandidovat do poslanecké sněmovny a mohl tak předpokládat, že se informacím o jeho trestním stíhání dostane značné publicity. Žalobce nebyl výrazně poškozen ani v pracovní sféře. Ve srovnávaném případě došlo tak k výrazněji nepříznivým dopadům, a pokud se tam poškozenému dostalo satisfakce v částce 100 000 Kč, žalobcem obdržené odškodnění 300 000 Kč je dostatečným vyjádřením odškodnění za jeho nemajetkovou újmu v penězích, kdy žalobce ani nespécifikoval jiný obdobný případ, kdy by se jinému poškozenému ve srovnatelném případě dostalo vyššího odškodnění. Proto jeho požadavek zamítl.

Shodu s prvopisem potvrzuje Barbora Nevolová

8. Pokud jde o požadavek na odškodnění obhajného, soud I. stupně přiznal žalobci náhradu za 4 úkony (účast u veřejného zasedání s přesahem 1 hodiny, převzetí zastoupení a studium spisu) po 1 500 Kč, jízdné k veřejnému zasedání 957,30 Kč a DPH 1 449 Kč; celkem 8 406,30 Kč, ve zbývajícím rozsahu žalobu zamítl, neboť žalobce nepředložil jediný důkaz, že obhajné svému původnímu právnímu zástupci, jenž zemřel před koncem řízení, uhradil.
9. Rozsudek napadli odvoláním oba účastníci řízení.
10. Žalobce blanketním odvoláním napadl pouze zamítavý výrok II. rozsudku. V doplnění odvolání zdůrazňoval, že na písemné vyhotovení zamítnutí odvolání státního zástupce čekal 16 měsíců po jeho vyhlášení a i v tomto období mu vznikala škoda. Taktéž celé trestní stíhání trval 6 let a 3 měsíce, tuto dobu nelze počítat od podání obžaloby a jedná se o dobu nepřiměřenou i dle judikatury ESLP a soud měl při odškodnění zohlednit i délku řízení. Poukazoval na to, že trestní stíhání v době, kdy se stal poslancem, přispělo k jeho společenskému pádu a politicky a profesně jej diskvalifikovalo a význam předmětu řízení byl tak enormní. Citoval z nálezů Ústavního soudu a vyjadřoval se i k náhradě obhajného a v tomto směru polemizoval se závěry soudu I. stupně. Navrhoval vyhovění žalobě.
11. Žalovaná napadla odvoláním část výroku pod I., kterým soud přiznal žalobci obhajné ve výši 8 406,30 Kč s přísl. Poukazovala na to, že žalobce následně požadoval obhajné za 33 úkonů po 1 500 Kč, z nichž 31 bylo provedeno jeho předchozím právním zástupcem JUDr. Krejčířem a 2 úkony měly být provedeny JUDr. Kindlem (převzetí věci a účast na veřejném zasedání), režijní paušály a cestovné, tedy více, než požadoval. V řízení bylo prokázáno, že JUDr. Kindlovi zaplatil „za úkony dne 24.2.2015 v konaném veřejném zasedání“ částku 13 258 Kč.
12. Z podnětu podaného odvolání přezkoumal odvolací soud napadený rozsudek v rozsahu odvoláním napadeném (§ 212, § 212a o. s. ř.) a poté dospěl k závěru, že odvolací námitky účastníků nejsou důvodné.
13. Soud I. stupně v dostatečném rozsahu zjistil skutkový stav věci, který správně posoudil dle zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon“) a správně posoudil nárok na odškodnění imateriální újmy jako náhradu škody způsobenou nezákonným rozhodnutím (§ 8 odst. 1 zákona). Rovněž správně vycházel z toho, že v projednávané věci nejde o vyvratitelnou domněnku vzniku nemajetkové újmy, jako je tomu u nepřiměřeně dlouhého řízení. V projednávané věci je nutno vznik nemajetkové újmy prokázat, stejně tak jako její intenzitu odůvodňující poskytnutí zadostiučinění v peněžité formě. Zabýval se v souladu s judikaturou i třemi základními kritérii, a to povahou trestní věci, délkou trestního stíhání a dopady trestního stíhání do osobnostní sféry poškozené osoby (viz například rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 30 Cdo 2813/2011 uveřejněný ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod číslem 122/2012). Povahou trestní věci se myslí zejména závažnost trestného činu kladeného osobě poškozené za vinu, neboť ta zpravidla přímo úměrně zvyšuje intenzitu, s jakou osoba poškozená konkrétní trestní řízení proti ní vedené negativně vnímá. To souvisí i s hrozbou trestního postihu (druhem a výší trestu) a případného společenského odsouzení. V projednávané věci byl žalobce stíhán pro přečin zneužívání pravomoci veřejného činitele podle § 158 odst. 1 písm. a) trestního zákona (140/1961 Sb.), porušování domovní svobody dle § 238 odst. 1 trestního zákona a omezování osobní svobody dle § 231 odst. 1 trestního zákona a hrozil mu nepodmíněný trest odnětí svobody v rozpětí šesti měsíců až tří let, nebo zákaz činnosti. Újma z tohoto vyplývající je tedy obecně nižší. Zásah do osobnostní sféry žalobce však trval 6 let a 3 měsíce nikoli 5 let, jak uváděl soud I. stupně, tedy poměrně dlouhou dobu. Pokud jde o třetí kritérium, vyšel soud I. stupně ze zjištění, že i navzdory trestnímu stíhání

byl žalobce posuzován jako uznávaný odborník v oblasti bezpečnostní agendy a byl místopředsedou poslaneckého klubu ANO 2011, členem ústavněprávního výboru pro bezpečnost a i různých komisí. Též požíval ve svém bydlišti i navzdory trestnímu stíhání značné popularity (ve volbách do poslanecké sněmovny získal velké množství preferenčních hlasů). Pokud jde o medializaci jeho kauzy a tvrzení, že toho využila jeho politická konkurence, soud s tímto nesouhlasil, neboť žalobce již byl trestně stíhán v době svého rozhodnutí kandidovat do poslanecké sněmovny a mohl tak předpokládat, že se informaci o jeho trestním stíhání dostane značné publicity. Žalobce zůstal na pozici ředitele Městské policie v xxx a tuto funkci opustil z vlastního rozhodnutí. Trestní stíhání žalobce tedy nemělo dopady do profesní sféry žalobce ani nebyl tvrzen zásah do sféry soukromé či rodinné. V řízení pak nebylo prokázáno, že trestní stíhání bylo jediným důvodem, proč se nestal ministrem (vyvráceno svědeckými výpověďmi) a státu nelze přičítat k tíži, že princip presumpce nevinny byl narušen sdělovacími prostředky. Dále je třeba vzít v úvahu důvod, pro který byl žalobce obžaloby zproštěn. V projednávané věci to bylo dle § 226 písm. b) trestního řádu, neboť skutek nebyl trestným činem, což není tak zásadní oproti tomu, pokud je žaloby zproštěn dle § 226 písm. a) tr. řádu.

14. Odvolací soud souhlasí se závěrem soudu I. stupně po zhodnocení všech kritérií, že žalobci nemajetková újma spočívající v zásahu do jeho osobnostních práv zahájením a vedením trestního stíhání vznikla, a to v intenzitě odůvodňující poskytnutí zadostiučinění v peněžité formě a to zejména s ohledem na délku trestního stíhání. Soud I. stupně správně vyšel i z judikatury Nejvyššího soudu, dle které výše přiznaného zadostiučinění by se neměla bez zjevných a podstatných skutkových odlišností konkrétního případu podstatně odlišovat od zadostiučinění přiznaného v případě skutkově obdobném. Forma a výše zadostiučinění pak nesmí být v rozporu s obecně sdílenou představou spravedlnosti (viz rozhodnutí sp. zn. 30 Cdo 2200/2015). Jelikož žalobce sám nenavrhl žádné rozhodnutí, jímž by mohl odůvodnit, že nad částku přiznanou žalovanou (300 000 Kč) požaduje další částku přesahující 5 500 000 Kč, použil ke srovnání rozsudek Městského soudu v Praze pod sp. zn. 14 Co 361/2016 a provedl relevantní srovnání se skutkovým stavem zjištěným v této věci (viz bod 26 odůvodnění) a zcela správně dospěl k závěru, že pokud žalobce obdržel od žalované částku 300 000 Kč, dostalo se mu dostatečného odškodnění za jeho nemajetkovou újmu v penězích, s čímž se odvolací soud plně ztotožňuje. Jeho návrh na zaplacení dalších 5 603 936 Kč s příslušenstvím soud I. stupně zcela správně zamítl. Pokud v odvolání žalobce poukazuje na některá rozhodnutí Ústavního soudu, soud I. stupně z těchto závěrů vycházel. Pokud žalobce požadoval imateriální újmu i za dobu po vyhlášení rozhodnutí o zamítnutí odvolání státního zástupce, jehož písemné vyhotovení se dostalo žalobci až po 16ti měsících, tento jeho požadavek nemůže taktéž obstát, neboť dnem vyhlášení rozhodnutí, kterému byl žalobce přítomen, nabyl právní moci zprošťující rozsudek a téhož dne byla na tomto rozsudku vyznačena právní moc. Nelze dovodit, že by případná imateriální újma vzniklá po právní moci zprošťujícího rozsudku (kterou žalobce ani konkrétně netvrdil) byla v příčinné souvislosti s nezákonným trestním stíháním.
15. Odvolací soud neshledal důvodné ani odvolání žalované, která napadla přiznanou částku za obhajné ve výši 8 406,30 Kč s příslušenstvím v celém rozsahu. Jde o obhajné, které měl žalobce zaplatit za právní zastoupení obhájcem v poslední fázi trestního řízení, když jeho původní obhájce těsně po vyhlášení osvobozujícího rozsudku a před odmítnutím odvolání státního zástupce zemřel. Soud I. stupně správně posuzoval tento nárok dle obsahu trestního spisu a v souladu s vyhláškou č. 177/1996 Sb. a přiznal mu odměnu za 4 úkony (převzetí a příprava zastoupení, studium spisu a účast na veřejném zasedání s přesahem 2 hodin počítanou jako 2 úkony - § 11 odst. 1 písm.g vyhl.). Novému obhájci náleží úkon dle § 11 odst. 1 písm.f) vyhlášky za studium spisu, neboť tento úkon byl účelně vynaložený – úmrtí původního obhájce, když v řízení bylo prokázáno, že JUDr. Kindlovi zaplatil žalobce za právní zastoupení částku 13 258 Kč. Soud tím nijak nepřekročil žalobní nárok. Ostatně obhajné za tyto úkony mohlo být vyšší o 1 464 Kč, neboť soud zapomněl žalobci

přiznat režijní paušály, nicméně žalobce nenapadl rozsudek soudu I. stupně v zamítavém výroku ohledně obhajného.

16. Odvolací soud shledal důvodné odvolání žalované do výroku o nákladech řízení, neboť s ohledem na výsledek řízení (zamítnutí žaloby o imateriální újmu za dlouho vedené řízení, zamítnutí žaloby o imateriální újmu za nezákonné rozhodnutí a vyhovění žalobě ohledně obhajného pouze v nepatrné výši) je nutno postupovat dle § 142 odst. 1 a 2 o. s. ř. a přiznat žalované plnou náhradu nákladů řízení před soudem I. stupně. Žalované vznikly náklady za 12 úkonů po 300 Kč (vyjádření k žalobě, 8 účastí při jednání soudu I. stupně, podání ze dne 30. ledna 2019, odvolání ze dne 15. 3. 2019, podání ze dne 21. 8. 2020) a 1 úkon v poloviční výši za účast při vyhlášení rozsudku, celkem 3 750 Kč (§ 151 odst. 3 o.s.ř. a vyhl. č. 254/2015 Sb.). Odvolací soud proto změnil výrok o nákladech řízení (§220 o.s.ř.).
17. Výrok o nákladech odvolacího řízení je odůvodněn § 142 odst. 1 a § 224 odst. 1 o. s. ř., když žalovaná byla úspěšná, pokud jde o její odvolání do výroku o nákladech řízení, a vznikly jí náklady za 3 úkony (odvolání, účast u odvolacího jednání a vyjádření k odvolání žalobce) a náleží jí částka 900 Kč.

Poučení:

Proti výroku pod bodem II rozsudku je přípustné dovolání k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím soudu I. stupně ve lhůtě dvou měsíců ode dne jeho doručení, avšak jen za splnění podmínek dle § 237 o.s.ř., tedy jestliže napadené rozhodnutí odvolacího soudu závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak. Dovolatel musí být zastoupen advokátem.

Proti výroku pod bodem I., III. a IV. není dovolání přípustné.

Praha 30. března 2021

JUDr. Milan Chmelíček v.r.
předseda senátu